

nogenlunde omhyggelig Underjøgelse af Dødeligheden under de forskjellige Erhvervsforhold og i de forskjellige Samfundsklasser, og det vilde have Interesse at faae undersøgt, hvormange Personer der antagelig vilde komme ind under en saadan Alderdomsforsjøgelse. Dette og meget Andet vil man ikke kunne negte Betydningen og Vigtigheden af at faae at vide. Vi vide det ikke, og Alle, der kjende Noget til, hvorledes disse Underjøgelsejoregaa, vide ogsaa, hvor lang Tid det vil tage, naar det skal hvile paa et virkelig grundigt Studium af Forholdene. Jeg veed ikke, hvilke Sagtyndige det er, som Ministeren henviste til, og som havde raadet ham til at lade Spørgsmaalet hvile, indtil man havde gennemført de andre Love. Jeg kunde have Vist, til at kjende disse Sagtyndiges Motivering af, at man ikke burde gjøre de Forarbejder, som Alle maa erkjende ere absolut nødvendige, inden man kommer til at formulere et Forslag. Jeg kan forstaa, at Sagtyndige kunne sige: Vi ville ikke være med til at formulere et Forslag nu; dertil er der gjort for saa Forarbejder; men hvorfor i al Verden vi ikke maa faae disse Forarbejder gjorte, forstaaer jeg ikke.

Den ærede Ministers Tale i Gaar hentsatte mig, og jeg antager flere af Thingets Medlemmer, i nogen Usikkerhed om, hvad der egentlig er ment med hans Alderdomsforsjøgelsesforslag. Ministeren sagde, at det paa en Maade slet ikke kunde kaldes en Alderdomsforsjøgelse, det, her er forelagt. Det er jo lige meget, hvad man vil kalde det; men nogle af de Elementer, der maa være i ethvert Alderdomsforsjøgelsesforslag, er der dog. Smidertid gjorde Ministerens Udtalelser det meget tvivlsomt, hvad der egentlig er, og hvad der ikke er i dette Forslag. Ministeren oplyste nemlig om, at den Understøttelse, som Kommunerne efter Forslaget skulde yde til Trængende over 60 Aar, skulde ydes uden nogen egentlig fortløbende Kontrol med deres Forhold. Hvis jeg ikke tager feil, sagde Ministeren endogjaa, at det ikke var Meningen, at de skulde kunne indsættes i Asyl og Hospitaller. Det forekommer mig dog, at det staaer der i Forslaget; men maaste jeg har misforstaaet Ministeren; i hvert Tilfælde bekæmpede han meget stærkt det, jeg havde fremsat, at de Gamle gennem For-

slaget vilde blive hæmmede i deres frie Selvbestemmelsesret paa alle mulige Omraader. Han erklærede, at der ikke var Tale om at paalægge dem et Stavnbaand eller føre et krænkende og generende Indseende med deres huslige Forhold, Erhvervsforhold eller Saadant. De skulde kunne bevæge sig ganske frit i Samfundet og staa udenfor enhver hæmmende Kontrol. Altsaa, Kommunerne skulde egentlig ikke have Andet at gjøre end at puuge ud. Det, man tidligere har anset for at være nødvendigt, nemlig at Kommunerne undersøgte, kontrollerede og havde Indsigt med, hvor meget der var strengt nødvendigt, hvorledes Understøttelsen anvendtes, og om Bedkommende udnyttede sin Arbejdsraft ved Siden af, det skulde bortfalde. Der var et Spørgsmaal, som særlig blev fremsat af det ærede Medlem fra Frederiksborg (Holch), nemlig hvorvidt det virkelig var Meningen, saaledes som det staaer i Forslaget, at Bedkommende aldrig maa have været i nogen Berøring med Fattigvæsenet. Er det Tilfældet, har jeg begaaet en Feil i mit Foredrag i Forgaars, idet jeg ganske vist gik ud fra, at dette ikke kunde være den høitærede Ministers Mening med Forslaget; jeg gik ud fra, at hans Forslag hvilede paa den samme Grund, som hele vor Lovgivning om disse Spørgsmaal hviler paa, nemlig at refunderet Fattigunderstøttelse ingen retslig Virkning har, hverken overfor Balmgretten eller i andre Forhold. Jeg kunde ikke tro, at det virkelig skulde være Ministerens Mening at ville slaa fast, at det, at en Mand paa et eller andet Tidspunkt har været i Berøring med Fattigvæsenet, skulde kunne hindre ham i, naar han har tilbagebetalt hver Hvid, han har faaet, at blive delagtig i den paatænkte Alderdomsforsjøgelse. Det vilde interessere mig og, jeg tror, mange andre Medlemmer, at høre en bestemt Udtalelse angaaende dette. Men, for at komme tilbage til Hovedspørgsmaalet, hvis Meningen med Forslaget er denne, at Kommunerne virkelig have at betale og derimod ikke skulle kunne føre nogen virksom Kontrol, tror jeg, at den Betragtning, jeg gjorde gjældende i mit første Foredrag, i endnu højere Grad staaer ved Magt, end jeg selv antog, nemlig at dette Forslag vil paabyrde Kommunerne større Udgifter, end de nu have, idet ikke saa faa